

Za našo deco.

Vrvar Hasan.

(Pravljica iz zbirke »Tisoč in ena noč.«)

Dalje.

Zopet se je lotil svojega dela, z istim trudom in v isti bedi kakor prej. —

Od tega časa je preteklo kakih šest mesecev. Tedaj sta se prijatelja napotila k Hasanu, da bi videla, kako si je opomogel.

»Zdravo, Hasan!« je začel najprej Sad. »Došla sva, da vidiva, kako uspevajo tvoji posli. Gotovo živiš sedaj mnogo boljše, ker dvesto zlatnikov ni baš malo denarja.«

Hasan jima je ves osramočen začel pripovedovati, kaj se mu je bilo pripetilo z orlom. Ali Sadi niti ni poslušal do konca.



»Hasan!« je zaklical, »ti zbijaš šale z nama! Kdo bi ti mogel kaj takega verjeti? Kdaj so orli odnašali ljudem turbane? Najbrž si delal z denarjem tako, kakor to delajo tvoji tovariši. Ko si imel v rokah toliko denarja, si zanemaril svoje posle in si ga razsipal do zadnje pare. Poznam vas vse. Z vami ni treba imeti usmiljenja, ker ne zaslužite, da vam človek pomaga.«

»Gospod!« se je začel zagovarjati Hasan, »če meni ne verjameš, vprašaj v tem kraju, kogar hočeš, ker je mnogo takih, ki so videli na lastne oči, kakšna je bila moja borba z orlom.«

Medtem je Sad miril svojega prijatelja in ga je nagovarjal, naj Hasanu še v drugič podari dvesto zlatnikov. Naposled je to Sadi res tudi storil in je pri tem rekel Hasanu:

»Hasan! Še enkrat ti podarim isto vsoto. Zdaj pa glej, da boš denar hranil na bolj sigurnem mestu in da ga boš pametno uporabil!«

Hasan ni vedel, kako bi svojega dobrotnika zahvaljeval. Rad je obljubil, da bo tokrat bolj pazil.



Komaj sta prijatelja odšla, ko je Hasan, poln veselja, stekel domov. Doma pa ni našel ne žene,

ne otrok. Zopet je vzel iz mošnje deset zlatnikov, ostali denar pa je zavil v kos platna ter ga je močno povezal. Dolgo časa je premišljeval, kam bi denar skril. Tedaj je zapazil na dvorišču velik glinast lonec, v katerem so bili otrobi. Misli si je, da bo najbolje, če potisne zavoj z denarjem na dno lonca in ga tam pusti. Dozdevalo se mu je nemogoče, da bi kdo tam iskal dragocenosti. Storil je torej tako. Ko je dospela žena, ji ni nič rekel o denarju, ampak samo to, da mora v mesto nakupovati potrebščin za svoje delo.

Medtem ko je on hodil po prodajalnah, se je oglasil pri njegovi ženi mož, ki je prodajal od hiše do hiše milo.

Hasanova žena je hotela baš tisti dan prati perilo, pa ni imela mila. Poklicala je dotičnega moža in ker ni imela denarja, mu je ponudila lonec z otrobi vred v zameno za milo. Prodajalec je na to pristal, izročil je ženi nekoliko mila ter je odnesel lonec.



Čez nekaj časa se je vrnil Hasan, noseč na rami, kar si je bil nabavil. Sedel je, si je oddahnil in je seveda pogledal tja, kjer je prej stal lonec. Ko ga ni več videl, se mu je zdelo, da ga kdo bije po telesu. Takoj pokliče ženo in jo vpraša, kje je lonec. Ona mu je mirno odgovorila, da ga je dala nekemu možu za par kosov mila. Še hvalila se je, ker je dobila milo za tako stvar brez vsake vrednosti.

»Joj! Nesrečnica!« je vzkliknil Hasan in se je začel grabiti za glavo. »Ti si še domišljuješ, da si tistega moža opeharila, ne veš pa, kakšno nesrečo si povzročila! Naj te Bog ne kaznuje! Na dnu lonca je bilo stodevetdeset zlatnikov, katere mi je Sadi danes zopet podaril.«

Ko je žena to čula, je začela kričati in se udarjati v prsa, da se je Hasan zbal zanjo. Z velikim trudom jo je umiril. Potem pa se je zopet podal na svoje delo. Delal je brez prestanka, da bi čimprej pozabil na svojo mezdo.

Dalje sledi.

Sirite „Slov. gospodarja“!

Hranilnica v obleki.

V Dublinu na Irskem je prišla policija moža, ki je bil v skrajno zanemarjenem stanju in tudi telesno onemogel. Na policiji so doglali med natančnejšo preiskavo, da ima aretirani med razcotano in zakrpano obleko ušitih 10 tisoč angleških funtov. Na vprašanje, odkod ima toliko premoženje, je pripovedoval starec, kojega pripirji so bili v redu, da se je vrnil pred nekaj dnevi iz Združenih ameriških držav, kjer je bival 46 let. Nikoli ni imel zaupanja v denarne zavode in banke. Vsak prihranjen funt si je takoj ušil med obleko, katere ni več menjal, odkar se je preselil iz Evrope v Ameriko. Starega moža so izpustili, ker še nimajo zakona, ki bi prepovedoval, da bi na smel biti človek svoja lastna hranilnica.

Rusko propagandno letalo.

Ruska tvornica za letala izdeluje ogromen aeroplan, ki bo dobil ime po znanem in še živem ruskem pisatelju »Maksim Gorki«. Letalo bo opremljeno z 8 motorji. Širina razprostrti peruti znaša 60 m. Aeroplan bo lahko sprejel 70 potnikov brez posadke. Imel bo radijo oddajno postajo, brzostroj za tiskanje letalskega časopisa, kino, aparat za reklamo, restavracijo in salon za pušenje. Pričeto se bo dvignil orjak v zrak dne 1. maja 1934.

V gospodinjstvi šol.

»Kakšna mora biti črna kava in kakšna lastnosti mora imeti, da je dobra?« vpraša učiteljica v gospodinjstvi šoli že precej velike deklice.

»O, to pa že vame, odgovori učenka. »Saj moj oče doma večkrat rečejo: Dekle, če hočeš, kdaj svojemu ljubčku vstreči a črno kavo, tedaj mora biti ta: črna kot hudič, vroča kot pekel in sladka kakor ljubezen!«